

και μίσα σι κατάχρυσο πανέρι
να φέρω τό κομμένο μου τό χέρι.

«Ὁ χρόνος, σὺ τὰς νίκας μου πρὸς τὰς σκιὰς νὰ κρώγῃς ...
ἱραϊσὸν τῆς δόξης μας σακρὸν και γραλεῖον,
δέξου κί' ἐμὲ, τὸ δεύτερον ἱραϊσὸν τῆς δόξης,
ὅπου τοῦ πρίπου στίγματα και σκίπτρα Βασιλείων.
Τὴν δόξαν σου τὴν ἔφθον με τὴν ἱμὴν ἐνδύω,
γέρος και σὺ, γέρος κί' ἐγώ... σαράβκλα κί' οἱ δύο.

«Κρυφὴ σ' ἐνόει, Παρθενῶν, μὲ τὸ Κορόδι σχείσι,
και σὺ μὲν διορθῶσαι γιὰ νὰ μὴν καταπίσει,
ὅμως ἐγώ, τὸ καύχημα χρυσοῦ ἀποθεώσεως,
φαναζῶν ἀνεπίδεκτος πῶς εἶμαι διορθῶσαι.

» Ἐδῶ, ποῦ κλέος παλαιὸν δια παντὸς μαρμαίρει,
ἰδῶ, ποῦ βῆκε θάνατον ὁ τοῦ Μυμικο Μάιρη,
ἰδῶ προσήλθε λιγερὴ μὲ κλίη νικηφόρα
κί' ἡ Μάιρη τῆς πολιτικῆς κί' εὐαίσθητος Θεωδώρα,
κί' ὅλους ἐκείνους τοὺς μουρλοῦς, ὅπου τοὺς πρέπει δέσιμο,
ἀπὸ ψηλά τοὺς θεωρεῖ και δὲν φοβάται πίσιμο.

«Τῆς Κορόνκρας κὺτταξε τὸν ὑψητὴν Δία,
τὰ χρόνια κί' ἂν τὸν πῆρανε τὰ κόσσα τοῦ βροτοῦν,
πρόβλ' ἐμπρὸς μου, θαυμαστὴ κί' αἰμίονστα Φαιδία,
γιὰ νὰ μὲ στήσης ἀγαλαμα κί' ἰλείφαντος ὅστου.»

Τοιαῦτα διελάγησε τρανὰ
κί' ἀμίσως ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ
προσήλθε ἔσ' ὀν παρθένον Θεωδωρῆ

μ' ἐκίνο τῆς τὸ δόρυ τὸ βρόυ,
και πηλαλοῦν κινιόμενοι χοροὶ
κί' ὁ κόσμος τοὺς κὺτταζει κί' ἀπορεῖ.

Λευκοπέπλος ἡ πάγκλος ἡ κόρη
βλέπει τὸν Θεωδωρῆ και σιωπῆ,
κί' ἔξαφνα μὲ τλόχρυστο τὸ δόρυ
τὸν Δία κατακούτελα κτυπῆ.

Μὰ βῆκε τὸ κεφάλι τοῦ γεροῦ
κί' ἡ κονταριά δὲν ἔφησε σημάδι,
κί' ὁ Φασουλῆς μαζὶ μὲ τὸν σωρὸ
ἐφώναζε πηδῶντας σὰν Ζαρκάδι.

«Πρόσχει, Θεωδωρῆ, νὰ σὲ χαρῶ,
μὴν πίσῃ ἀπὸ πάνω σὰν τὴν Μάιρη,
και μάλιστα σὲ τούτον τὸν καιρὸ,
ποῦ εἶ θὰ μάς συμβῆ κανεὶς δὲν ξέρει.

«Σήμερον ἡ γραβάσα Κορόνκα
τὸν γρηκιὸν ἱπταίει Παρθενῶνα,
κί' ἀνῆλθεν ἰτοιμώροπον ἱκρίωμα
τῆς δόξης τὸ λαμπρότατον ὁμοίωμα,
ποῦ λαίμαργα τὸ βλέπουσα τόσα στόματα,
ἡ κεραλὴ τοῦ κράτους ἡ σπανία,
ποῦ στήνει λαίμοτῶμαν ἱκρίωματα
γιὰ δανιστῶν ἀχύρινα κρανία.

«Τὸν Παρθενῶνα σήμερον ἀνέβη
ὁ Ζεὺς τῆς νεωτέρας Ρωμησύνης,
ποῦ σείεται τὸ κράτος μόλις νεῦσι
και χεῖμπερος ροχθεὶ Δικαιοσύνης.

«Σήμερον καταπλήσων τὸν λαὸν
ἰξ ὕψους θεωρεῖ τοῦ Παρθενῶνος
τῆς Νίκης τῆς Ἀπίρου τὸν νῆον
ὁ φοβερός πολέμαρχος κί' ὁ μόνος,
ποῦ σπείρει ἔσ' οὗς βαρδάρους κρύαν φρίκη
κί' ἱπταίει πισοκάπουλα τὴν Νίκην.

«Σήμερον ὁ σοφὸς ὁ τροφερότης,
καινούριχα και παλὰ κὺτταζει χάλμα,
κί' ἐμπρὸς τοῦ τῆς σοφίας ἡ Θιότης
ἔχασε και ταῦθα και τὰ πασαγάλια.»

Εἶπεν αὐτὰ κί' ὁ Φασουλῆς τὸν ὄβερκο τοῦ ταντῶνα,
κί' ὁ τῆς Κορόνας Περικλῆς ἐκέλευσε μὲ τόνον
τὸν παλαιὸν τὸν Περικλῆ μαζὶ του νὰ λιμάρῃ
περὶ πολλῶν ἀνείτως,
ὅμως ἀντὶ τοῦ Περικλῆ προσήλθε μὲ στηλιζέρι
γελῶν ὁ Περικλῆτος.

**Και καρπόδασι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸ Λουθῶρον τὸ θαυμάσιον εἰς τὴν ἰδὴν Αἴλου
μὲ ποροελαίνα, κρόσταλλα, και χίμα δὲν σερβίσημα...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μαρμῆλοῦ τοῦ ὁμαῖλου,
πῶς ἔφατε κί' εὐχαριστεῖ τοῦ κόσμου τὰ καρπίσημα.
Τὸ Λουθῶρον τὸ θαυμάσιον μὲ τούτα και μ' ἐκείνη
ρονάκριβο πανάριμα θὰ γίνῃ ἑστὴν ἄθῆμα.